

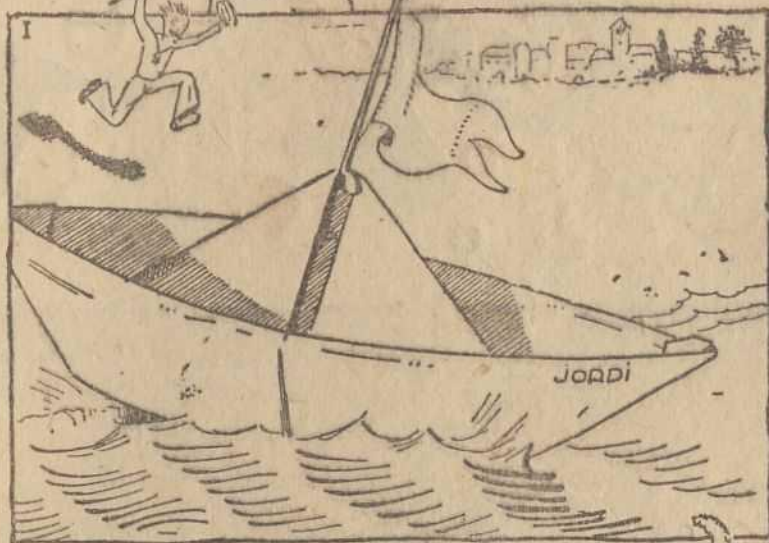

— Company! Fa quatre mesos que no he menjat res cuit! Amb molt sentiment tindrè de tirar-te dessota el tren a veure si ell em fa una truita.

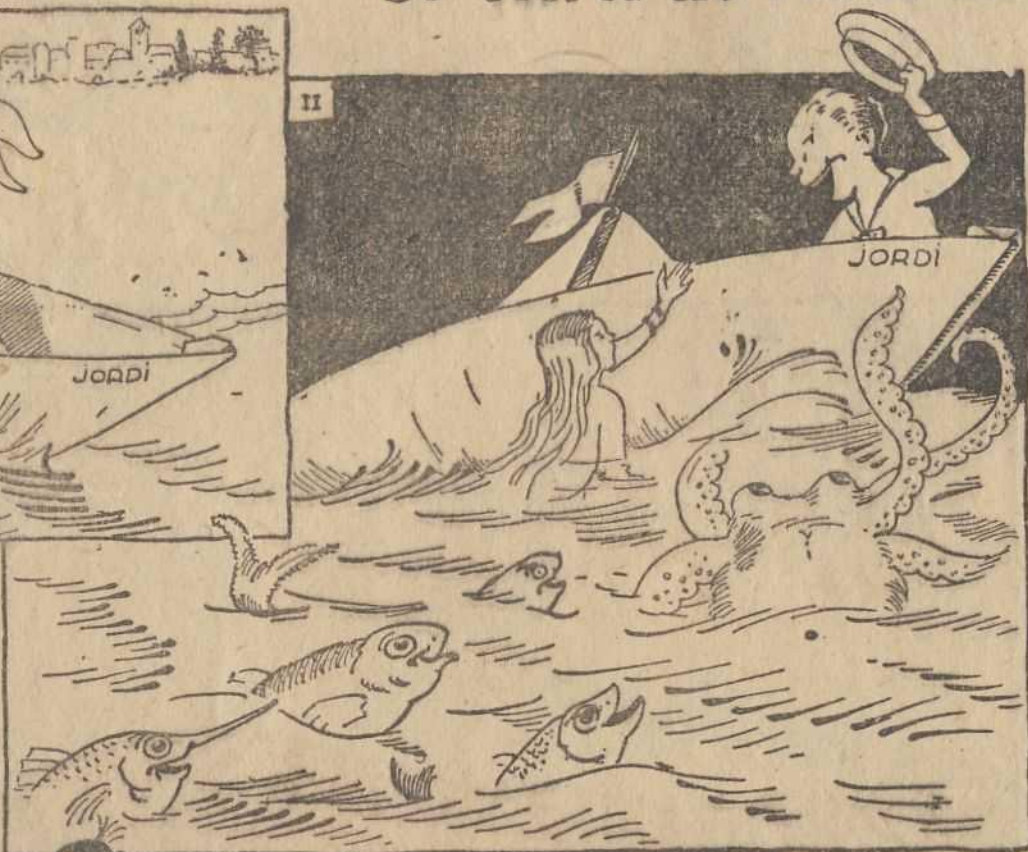

En Jordi es fa mariner

El secret de vestir bé

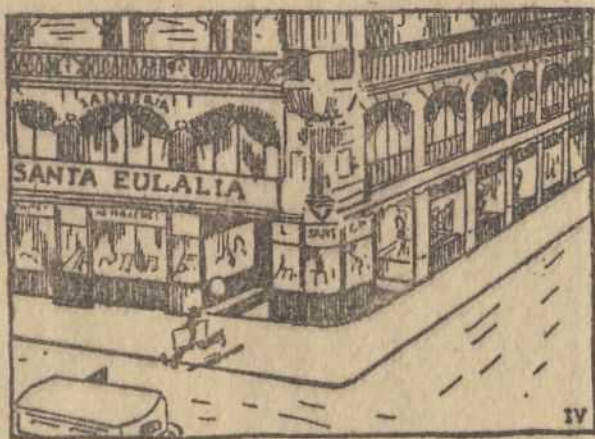

Un vestit de mariner
en Jordi estrena el dimarts
i amb un vaixell de paper
vol recórrer tots els mars.

Segueix solcant triomfant
i arriba en terra salvatge,
més en lloc de fer mal al navegant
li rendeixen homenatge.

Surten peixos i sirenes
per admirar aquell vestit
i també un pop amb grans penes
del fons del mar ha sortit.

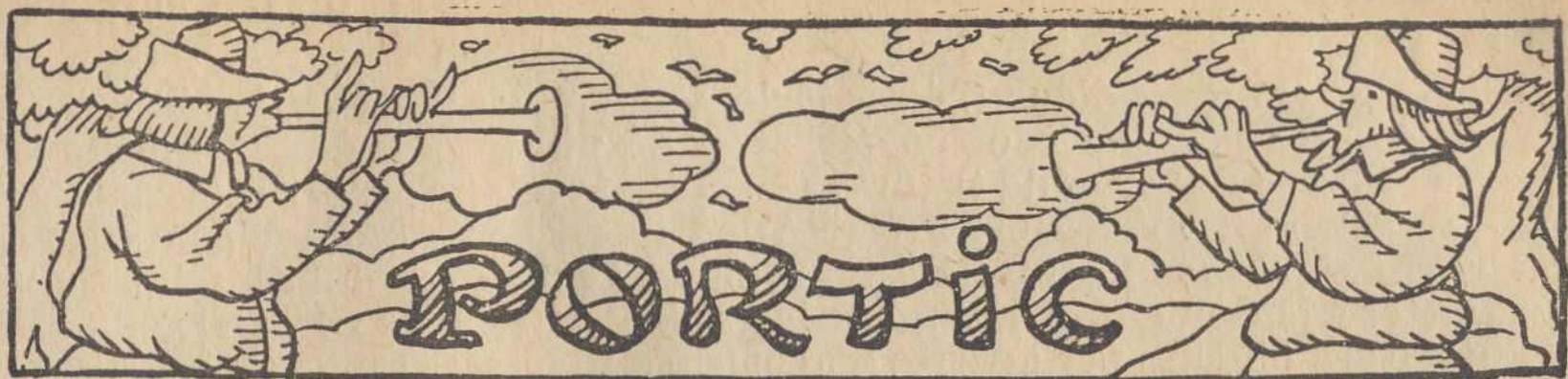
Els Magatzems SANTA EULALIA
de tot tenen el secret
ja que van fer el vestit d'en Jordi
bo, elegant i molt ben fet.

Grans magatzems SANTA EULALIA

Carrer de la Boqueria, 1, 3 i 5. i Cardenal Casañas 2

SECCIO PER A NENS: Abrics, vestits marinera i d'esport, jerseis, capetes impermeables, mitges d'esport, boines, etc. Vestits i equips per col·legials. Compari els nostres preus i veurà que venem molt barat. Els nostres assortits són molt extensos i variadíssims.

NOTA: Tots els dijous a la tarda, de 4 a 7, regalem magnífics globus als nens de nostres compradors.

La Processó del Sant Enterrament a Tarragona

MOLTES vegades ens havíem preguntat: Com s'explica que la bona anomenada que en tot Espanya, i àdhuc fora d'ella, han conseguit les solemnitats de la Setmana Santa de Sevilla, de Màlaga i de Múrcia — per no retreure les d'altres llocs — no l'hagin guanyada també aquelles amb les quals la imperial ciutat de Tarragona commemora els Misteris que ens són reservats en aquests dies sants?

Car res li manca, certament, a la Setmana Santa tarragonina per no poder pretendre aquella mateixa consideració que d'altres han aconseguit amb no pas més mereixements, almenys entre nosaltres mateixos, els catalans, bona part dels quals estem segurs que són absolutament desconeguts de què a Tarragona s'hi celebri una Setmana Santa fora de ço que es istilat i comú en les demás ciutats i viles de Catalunya.

Res li manca, hem dit, que pugui justificar l'oblit en què tothom sembla tenir-la, sobretot contrastant-lo amb ço que — en nom de Déu! — s'arriben a moure turistes i agències de viatges, empreses navileres i de camins de ferro quan es tracta de la Setmana Santa de la capital d'Andalusia, posem per cas.

Res li manca tornem a dir, ni l'ambient, enlloc més tan favorable, que li apareia l'urbs milenària que tants testimonis serva dels temps que vegeren la Sagrada tragèdia de la Redempció de l'humà llinatge, ni la circumstància d'ésser Tarragona la capitalitat eclesiàstica de Catalunya, ni la magnificència de la Seu metropolitana, ni les religioses tradicions de la ciutat el sòl de la qual fou santificat amb la regor de la sang de tants i tants màrtirs...

I ara vegeu quin mal pensament em ve a sobtar. ¿Serà justament per raó de que la Setmana Santa de Tarragona és una Setmana Santa veritablement seriosa, sincerament devota i severament sumptuosa, dins les cerimònies de la qual ço que puguin tenir de espectacular no arriba a desvirtuar el sentit religiós que les informa, que — oh paradoxa si això fos! — no arriba a oferir prou alicient, prou valor d'«atracció», díguem-ne, no el sentit frívol del mot, per interessar els forasters i els turistes? Aneu a saber!..

Peró per sí o per no, fan bé els tarragonins de no voler llevar a la seva Setmana Santa, i en particular a la Processó del Sant Enterrament, que és l'acte més característic d'ella, aquest ungiment de veritable devoció que fa el seu encís i aquest element de sana edificació que representa.

A tal sentit s'ha ajustat el benemèrit Sindicat d'Iniciativa de Tarragona en decidir-se enguany a fer la propaganda de la Setmana Santa d'aquella capital i de la dita Processó del Sant Enterrament, i ben cert que cal lloar-li el gust.

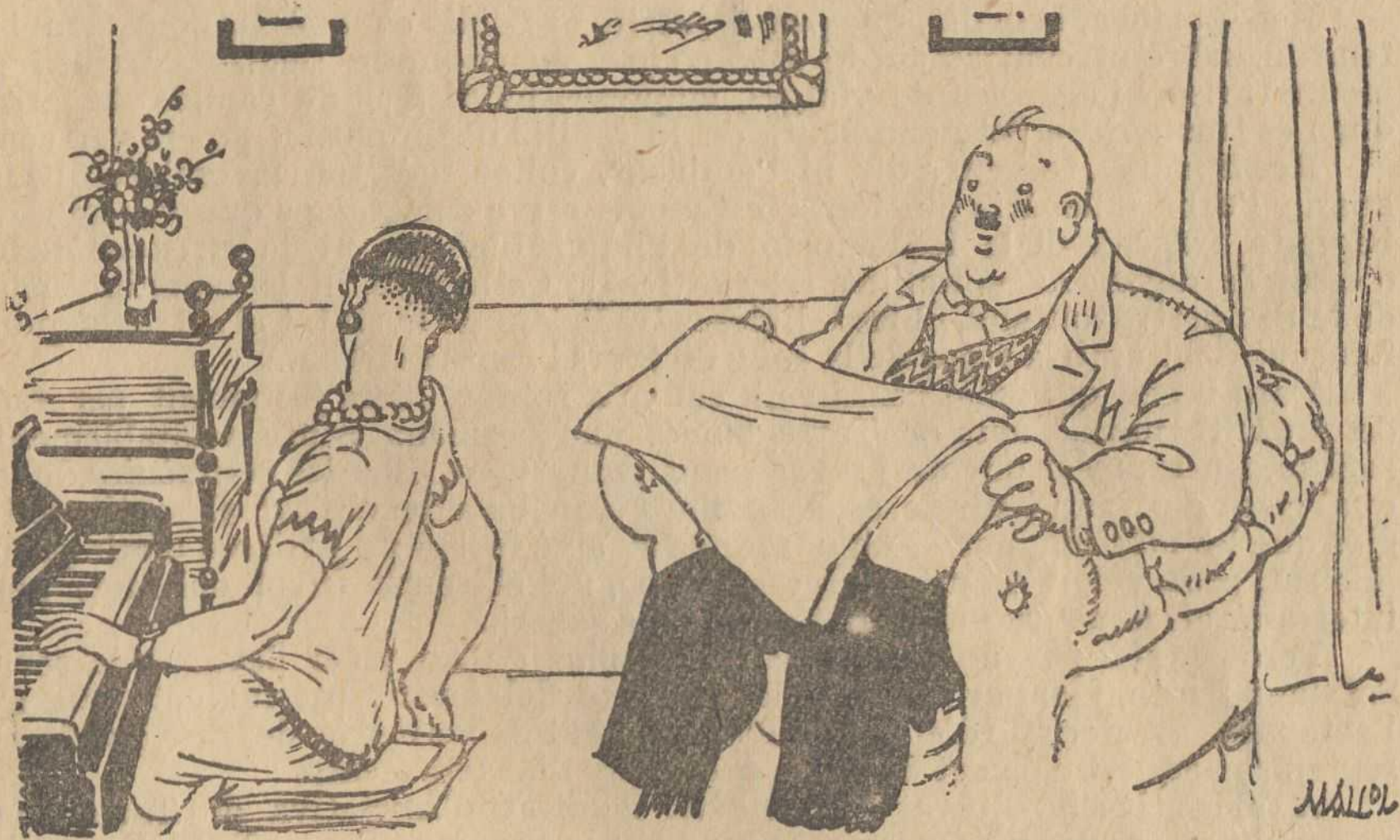
Veieu, sinó, com s'expressa en la fulla reclam que ha escampat suara:

«El Sindicat d'Iniciativa es complau en convidar-vos a què visiteu Tarra-

gona, que si sempre és digna d'ésser inclosa en viatges de plaer i d'interès, en aquesta època de l'any és doblement atraient per l'esplendidesa de clima i camp i per les seves festes de Setmana Santa, especialment per la seva majestuosa, imponent i severíssima Processó de Divendres Sant. En ella no es fa ostentació de riquesa ni fastuositat, però impera l'art i la seriositat religiosa, els seus Misteris porten el segell propi de la grandesa pretèrita de Tarragona, i les seves imatges obrades per artistes d'anomenada, inspiren respecte i veneració, els seus acompanyants, amb les seves vestes i cucurulles i el seu silent caminar, són legió, venint molts d'ells de llunyes terres en compliment d'una prometença per alguna gràcia alcançada. El grup nombrosíssim de penitents amb els atributs de la Passió de Crist, es format de veritables creients, heroics molts d'ells que amb enfervorida fe fan via descalços les cinc hores de durada que té la Processó. Les mases còrals i les bandes de música interpreten les seves millors composicions de sentit religiós, els timbals i cornetes a la sordina, amb el repicar de les matraques i el pas acompassat de la cohort dels soldats romans amb les figures que descriuen i el colpeig metàl·lic de les seves llances, tot çò juntat als milers de llums, donen a la magna visió del Sant Enterrament un encís sublim.»

I amb semblant to segueixen descrivint-se en el fulletó de referència els altres actes de la Setmana Santa de Tarragona que el Sindicat aspira a què arribi a ésser la Setmana Santa de Catalunya, com bé ho mereix i ho sap acreditar.

ABECE

— Nena, ja tóra hora que toquessis una altra sardana. Fa un any que toques la mateixa!

— Just! Vol que la deixi ara que em comença a sortir bé!..

Compte pendent

(final)

QUAN la desesperació començava a guanyar aquelles voluntats fermes, l'esperança renasqué. Amb l'ajut dels binocles el capità havia descobert allà al lluny, al peu de la costa rocosa, una embarcació que es dirigia vers on ells estaven a mercè de les aigües turbulents. Per tal d'encoratjar el seus amics els féu saber a grans crits la bona nova.

— Encara que molt a poc a poc, car l'estat de la mar no li ho permet, el bot va apropant-se — afegí. — Tinguem, doncs, serenitat i paciència i confiïm que Déu no ens abandonarà.

Malgrat les paraules del capità, ningú no tingué esma de fer cap objecció ni comentari de cap mena. Els seus ulls no veien més que les grans onades que feien moure el vaixell dins de la presó de sorra i les seves orelles no sentien altra remor que la del vent furios que feia cruixir paorosaament els màstils i llurs aparells.

Wilkinson patia el que no pot dir-se i no per ell; sinó per Massey. El pal on aquest s'havia refugiat corria perill de trencar-se, car una esquerda s'havia produït en la seva base que anava fent-se major a causa del sacseig continuat.

Des de l'insignificant incident del cafè, l'irascible company no havia ni tan sols adreçat la paraula a aquell que sempre li havia mostrat una camaraderia excel·lent i era indubtable que la seva determinació d'assolir aquell lloc solitari havia estat presa amb l'únic objecte de no tenir de compartir amb l'odiat enemic.

— Si quelcom de desagradable li passés, consideraria que en tinc indirectament la culpa — es digué Wilkinson. — El desig de fugir de mi pot ésser la seva perdició i jo tindria tota la vida un profund remordiment si no fes tot el possible per fer-li comprendre la realitat.

I sense dir res a ningú, car estava convençut que hom intentaria dissuadir-lo del seu propòsit, s'enfilà llestament per l'arboradura, i passant d'un punt a l'altre arribà ben aviat i sots l'esguard encuriolit de tots els tripulants fins on Massey romania agafat fortament a unes cordes.

— Es necessari que et traslladis tot seguit allà on som nosaltres. — li digué sense cap preàmbul. — Restant aquí, hi ha gairebé la seguretat que no tardaràs en ésser arrossegat per les aigües.

— No necessito lliçons de ningú. Ja sé jo el què tinc de fer.

— La unanimitat en triar el màstil de proa demostra sobradament que tots hem vist el perill que corrien els altres dos.

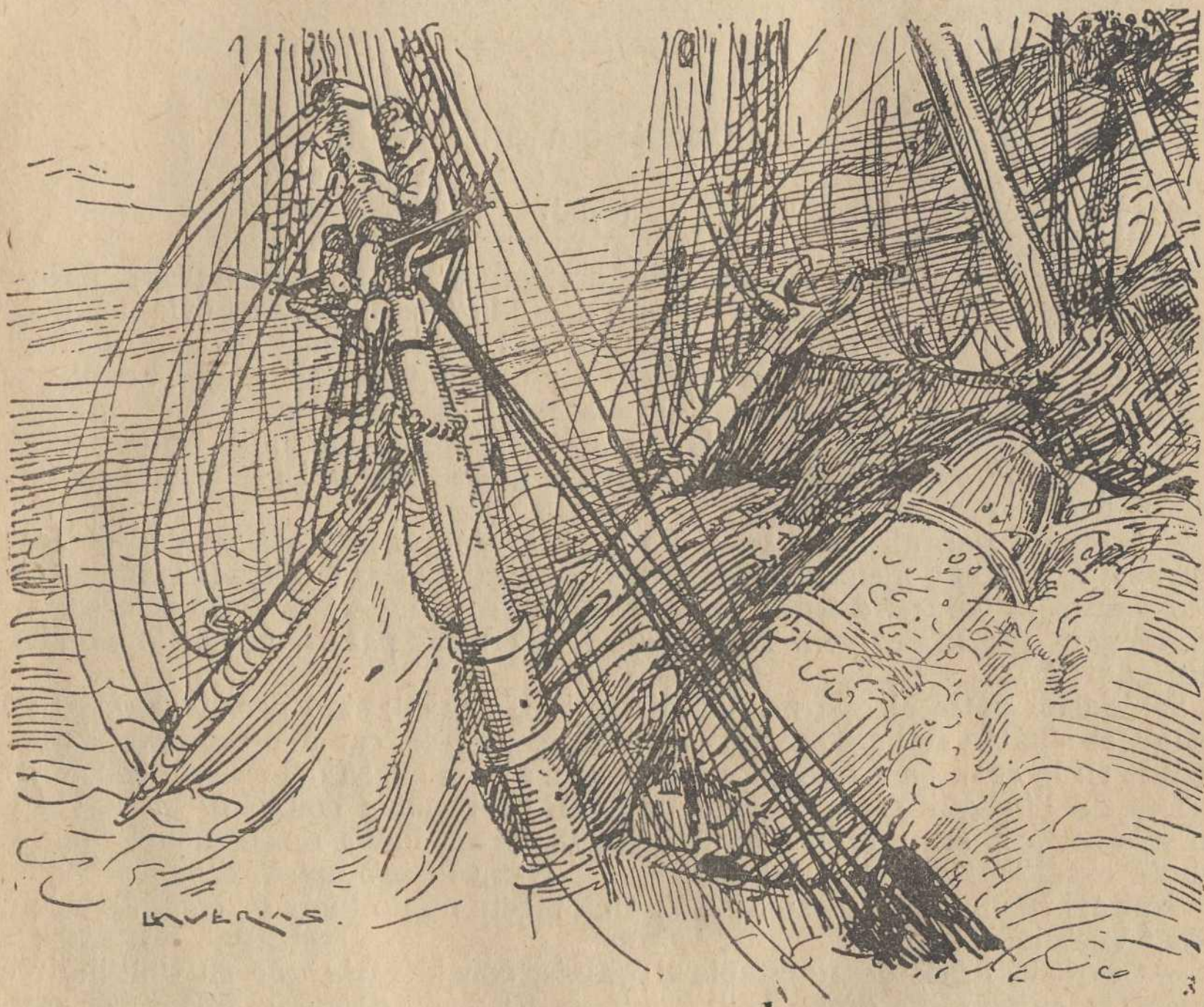
— I bé: falta saber si sou vosaltres els equivocats o jo.

— La teva tossuderia pot ésser fatal.

— No en tinguis por. Tinc el pressentiment que d'aquesta en sortirem tots... almenys tu i jo, que és el que m'interessa.

— Déu ho faci. Tanmateix, és necessari fer el que calgui per evitar el perill major.

— M'estranya la teva bona voluntat. Potser sí que et penses que així esborraràs el passat!

— El que és sorprenent, i de debó, és que encara recordis allò que no tingué la més petita importància. Ni la cosa s'ho valia ni vàreig tenir cap intenció de molestar-te.

— És inútil tot el que diguis, car no em tens pas de convèncer.

— M'és igual. La meva consciència m'obliga a fer-te veure el perill i convidar-te a defugir-lo.

— No t'ho agraeixo gens ni mica, car veig ben bé que és la por de tenir d'heure-te-les amb mi a la primera ocasió propícia que et fa obrar de tal manera.

— Em fas llàstima, Massey. Sembla mentida que l'odi t'enterboleixi el seny de tal manera! Fés el que vulguis. Jo he complert amb el meu deure.

I Wilkinson abandonà l'obstinat company i tornà al lloc on havia deixat els altres tripulants.

— Malgrat tots els meus esforços no m'ha estat possible decidir aquell tossut de venir amb nosaltres — explicà al capità.

— I bé ; caldrà que jo li imposi la meua autoritat — féu aquest, disposant-se a cridar-li que anés immediatament a reunir-se amb ells.

No tingué, però, temps de fer-ho. Una onada formidable reboté contra el vaixell i el màstil de mitjana s'esqueixà com un branquilló que la destrael llenyataire d'un sol cop parteix, enduent-se en la caiguda el seu únic ocupant.

— Una corda ! — cridà immediatament Wilkinson.

I unint a la demanda l'acció, prengué una corda, n'enrotllà i lligà fortament un cap en el seu cos i donant l'altre extrem als seus companys, davallà llestament per l'escala de corda i en ésser a coberta es llençà valentament entre les aigües agitades.

Lluitant seguidament amb les ones, tan aviat semblant que anava a ésser engolit per elles com trobant-se elevat al cim d'una cresta d'escuma, arribà on Massey, mig esvaït, s'arrapava fortament a un tros de fusta. El prengué en un braç i ajudat eficaçment per la corda que els amics anaven estirant, pogué arribar fins a bord i d'allí conduir el naufrag a la plataforma del pal on romanien el capità i la major part del tripulants.

— No es mereix pas aquest sorrut el que tu has fet per ell — digué un del companys.

— Doncs jo t'asseguro que estic molt content d'haver-lo salvat — exclamà Wilkinson. — La sorpresa que tindrà quan en revenir-se es vegi ací entre vosaltres!

— Mentre no hagi estat feina inútil, la teua ! — rondinà un dels més pessimistes — Qui sap si no hi anirem tots, aviat, a dins de l'aigua!

Com per desmentir tan trist averany, algú exclamà amb joia extraordinària:

— El bot salvavides ! Heus ací el bot de salvament!

En efecte, a poca distància hom podia veure la lleugera embarcació amb els seus tripulants ben coberts amb l'impermeable color d'oli i l'ample cinturó de suro voltant-los tot el cos, impulsant-la amb cops enèrgics i seguits.

No és possible descriure l'alegria dels mariners del vaixell embarrancat. L'ur primer moviment fou per llençar-se al bot que havia assolit plaçar-se gairebé al costat de la carcassa morta de l'«Atlàntic», però llurs habituds de perfecta disciplina els mantingueren en el lloc, esperant ordres de qui tenia autoritat per a dictar-les.

— Que baixi primer Wilkinson i que algú l'ajudi a dipositar a Massey en el bot — digué el capità. —

Així es féu no sense grans dificultats, car les ones — que per sort anaven minvant — tan aviat apropaven la lleugera embarcació fins a topar amb el casc del vaixell, com l'allunyaven sobtadament. Tanmateix, hom pogué aconseguir sense cap contratemps desagradable que tota la tripulació de l'«Atlàntic» trobés lloc en el bot salvavides i que aquest s'allunyés lentament vers la costa hospitalària.

*

* *

Fou necessària la intervenció mèdica per fer tornar el coneixement a Massey. Quan, a la fi, es donà compte que es trobava en terra, fora de tot perill, preguntà què havia succeït i quan algú li explicà la gesta de Wilkinson, el sorrut

malcarat mariner es tornà més pàl·lid del que ja estava i restà llarga estona quiet i silenciós.

Per fi, no veient entre els presents el seu salvador, s'alçà decidit i no fent cas de les recomanacions del metge sortí al defora. El mal temps havia passat i entre un grup compacte de núvols sortia un raig de sol.

Massey veié el seu antic amic en mig d'un grup de companys amb el quals comentava l'ocorregut, i amb una llestesa en ell poc comú s'hi apropà i li digué amb el to enèrgic en ell habitual:

— Vâreig prometre que en arribar a terra saldaria un compte que amb tu tenia pendent. Ja veig que això és impossible perquè el meu deute és molt gros, però, de totes maneres, vet ací la meva «paga i senyal».

I abraçant fortament a Wilkinson, esclatà en un plor abundant que li refrescava amorosament el seu cor eixarreït.

JORDI CATALÀ

- Ahir vâreig veure un home que tenia negra la meitat del cos.
- Quin horror! I l'altra meitat?
- També era negra.

Totes les mamàs

COMPREN ELS GÉNERES DE PUNT PER ALS
SEUS NENS I NENES A LA

Casa Vilardell

HOSPITAL 36 i 38 i SUCURSALS

ninots • i • coloraines

AQUAREL·LES

DE MIQUEL BERNABEU

Han estat exposades a câ'n Parés, i allí s'ha pogut veure com un artista de visió ben educada per a destriar les belleses del paisatge i amb una bona tècnica de l'ofici pot avalorar les belleses del natural, no copsades pas pe's profans que hi passen pel davant.

Els artistes són artistes precisament per això; perquè saben veure en les coses el bo sobre el dolent, és dir, el bell sobre el lleig, i tenen una facilitat de traduir-ho en formes artístiques, això és, provar-ho, esculpir-ho, musicar-ho o exposar-ho literàriament, o a base del que han vist i que els ha impressionat crear coses noves.

En Bernabeu, que és un català de París i un corre-món, ens demostra tot això que hem dit amb les aquarel·les que té aquests dies exposades a câ'n Parés, amb les quals ha tingut un gran èxit, tal com es mereixia.

Anant pel món s'ha corprès de les belleses de París, del París medieval, renaixentista i modern, de la Roma pagana i cristiana, de la noble Florència, de la pintoresca Nàpols, de la Tarragona romana i medieval, de la Barcelona antiga, de la bella Provença, de l'aspre Rosselló, etc., etc., i de tot arreu n'ha traduït bells aspectes, els quals ens han emocionat a câ'n Parés.

T. U. B.

EL PONT DE CINCINNATI

A Cincinnati (Estats Units) hi ha un pont giratori per damunt del qual passen per terme mig mil automòbils per hora en cada direcció.

Aquest pont ha estat no fa gaire pavimentat de cautxú, ço que facilita extraordinàriament la velocitat dels vehicles.

Prometem no passar-hi si mai anem a Cincinnati.

UNA ANÈC·DOTA DE LI-HUNG-XANG

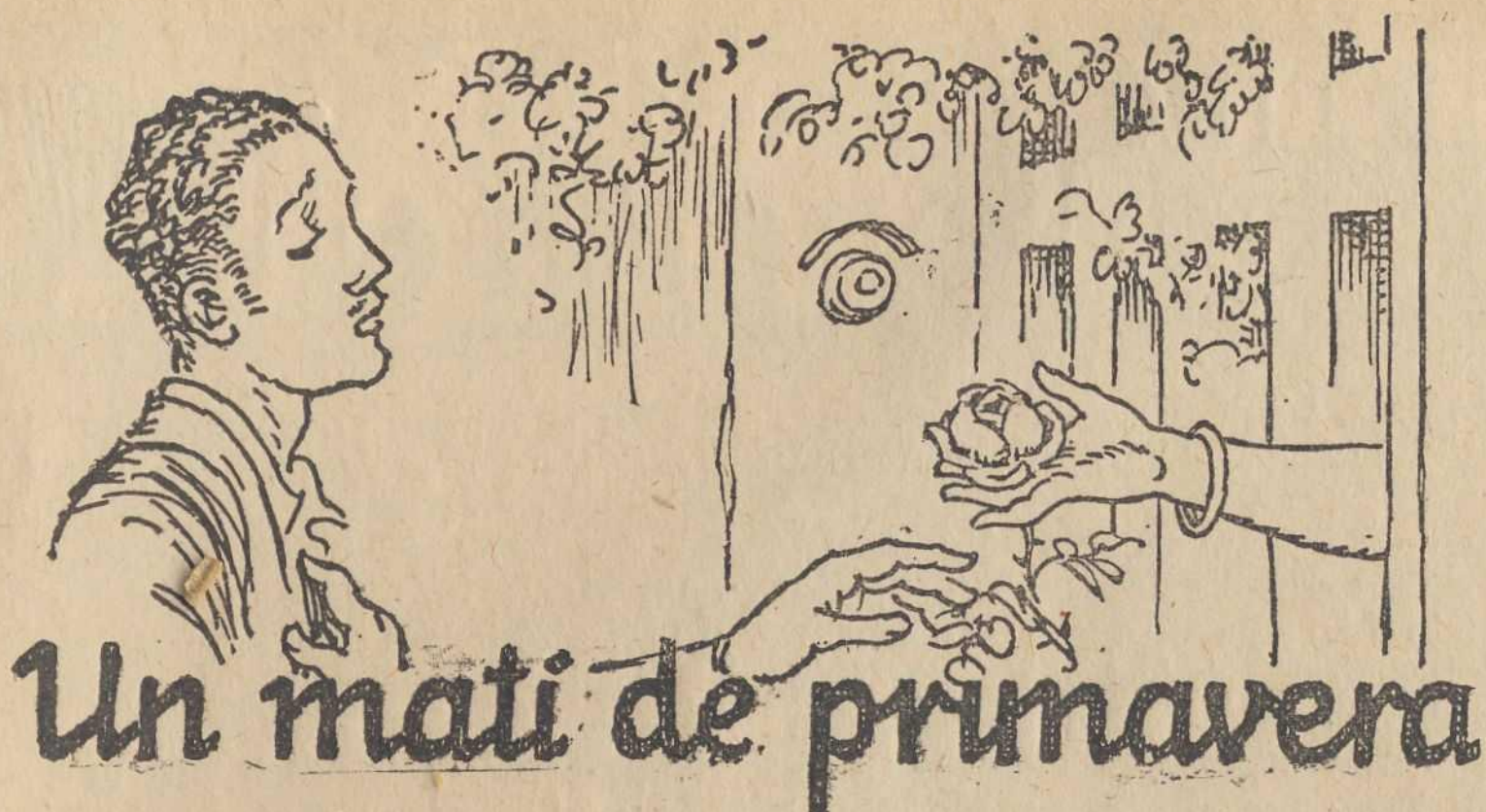
Fa alguns anys que Li-Hung-Xang, el nom del qual ha fet universalment famós la revolució xinesa, va rebre d'un amic seu de Londres un magnífic gos «setter».

Com la bona criança requereix, — àdhuc entre els xinesos, — Li-Hung-Xang va remerciar l'obsequi amb els següents termes:

«Estimat senyor i amic: Plau-me fer-vos avinent el meu agraïment més profund pel vostre magnífic present.

»Amb tot, m'haureu de permetre que us digui que des de fa algun temps, el metge em té privada la carn de gos. Més sortosos, però, el meus criats, als quals vaig donar l'animaló, li han fet els honors deguts i m'asseguren haver-lo trobat d'un gust exquisit.»

El londinenc encara deu restar amb la lletra als dits.

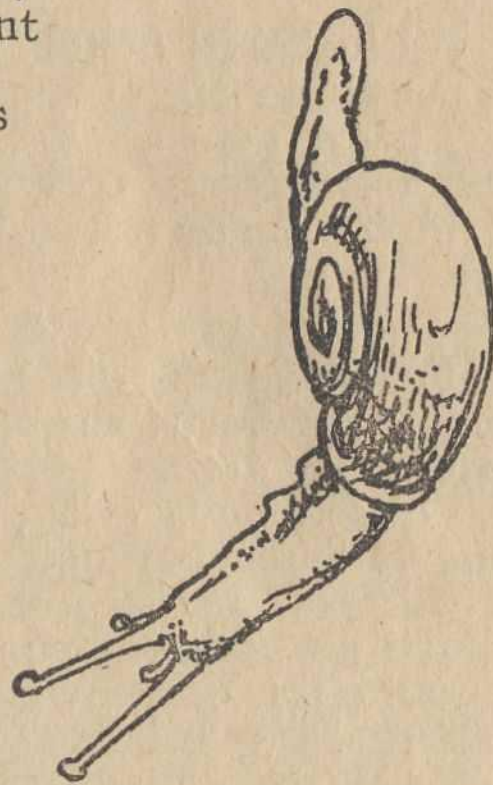

Un mati de primavera

Amb la fresca del mati
deixo el poble meu enrera,
pel camí que vaig seguí
la rosada encara hi era.
Un reguerol cristal·lí
s'escorria amb més fal·lera
perquè era el primer mati
Sento les estranyes notes
del cantar d'unes granotes,
Quan endevinen mon pas
callen i treuen el nas
per veure qui és que passa
i s'amaguen dins la bassa.
El silenci és imponent;
passa xiuxejant el vent
i fa remoure les canyes.

Un cargol que treu les banyes
sota una fulla de col
deixa un lluent reguerol
per tot allà on ha passat.
Sobre les fulles del blat
arreu, arreu s'endevina
una gota cristal·lina
que porta dintre el seu si
un tros d'arc de Sant Martí.
Xisclant passa una oreneta
rabent com una sageta,
arran del marge tremola
una pàl·lida viola,
veig les roses d'un roser
brandant com un encenser,
que es remouen sobre el tany

amb un moviment estrany
i amb orgull de grans senyores...
veig sortí unes estisores
i una mà fina que els talla,
el resó d'una rialla,
el blanquejar d'unes dents
i els colors sanguinolents
de dos clavells que han florit
quan la rialla ha finit.

Jo me'n vaig per no fer nosa
però al moment de marxâ
veig allargar-se una mà
i a dintre la mà una rosa,
la vàreig prendre amb afany
però així que la tenia
una punxada em feria
i em va fer un xiquet de dany...

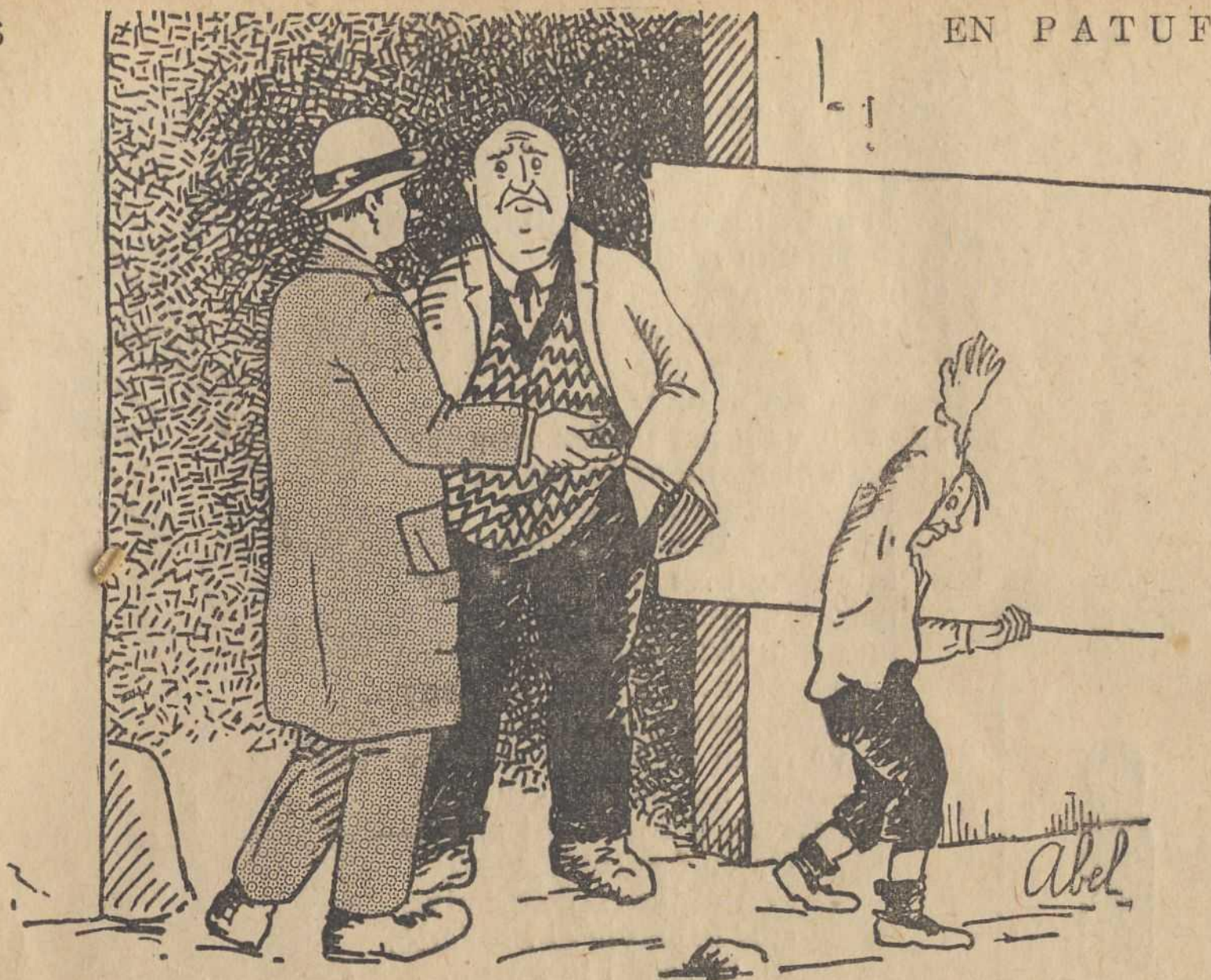
una porta que s'obria
va fê un grinyolar estrany
—La mamà» feia d'espia
darrera el forat del pany.—

Es va fondre la visió,
i en el jardí ple de viva
sols hi havia el brolladó,
jo, la rosa i la ferida.

De quí fou mai no sabré
la ferida benaurada;
si de punxa de roser
o del foc d'una mirada.

PERE PUIG I LLENSA

— De Sant Andreu al carrer Petritxol fas anar aquest pobre vailet, a peu, carregat amb un vidre?

— Oh, al carrer Petritxol, entenem-nos! Tot just és a l'en'ra!

NEGRES «CAMOUFLES»

Llegim que els indígenes de Kentani, colònia del Cab, que són de pura raça negra, sempre que han d'assistir a certes cerimònies religioses s'emblanquinen de cap a peus.

Volem creure que entre aquestes cerimònies no hi figurarà la celebració de funerals. La sola ocasió, justament, en què «el dol» estaria en caràcter!...

SABO D'AIMETILS OROCREMA

Veieu, amb aquest sabó no ploro mai quan em banyen.
Fabricació d'ELS PERFUMS DE TASARA-BALALONA

PACIÈNCIA

No, Jofre, no! El sùmmum de la paciència no és pescar amb canya! T'ho ben asseguro.

— ¿En què fundes la teva asserció, Guillem?

— En vàries raons. La primera: hi ha molts pescadors que no tenen paciència.

— Exemples, vingal!

— Quin millor exemple que el patró dels pescadors, Sant Pere? Mentre fou pescador no fou pas un model de paciència. Si no, pregunta-ho al criad de Caifàs, que es va quedar sense orella.

— ¿I la segona raó?

— La segona és que el sùmmum de la paciència és escoltar-te a tu, Jofre.

— Ara jo m'hauria d'ofendre.

— Ofèn-te. No en fan pagar res.

— Tu ho pagaràs. Et convido a pescar a l'escullera. Ja veuràs si cal paciència.

— Paciència! Anem, noi. Tu manes.

I així fou com una bella matinada de Setmana Santa jo i en Jofre ens dirigírem a l'escullera de Llevant carregats de canyes, cucs i tallarines.

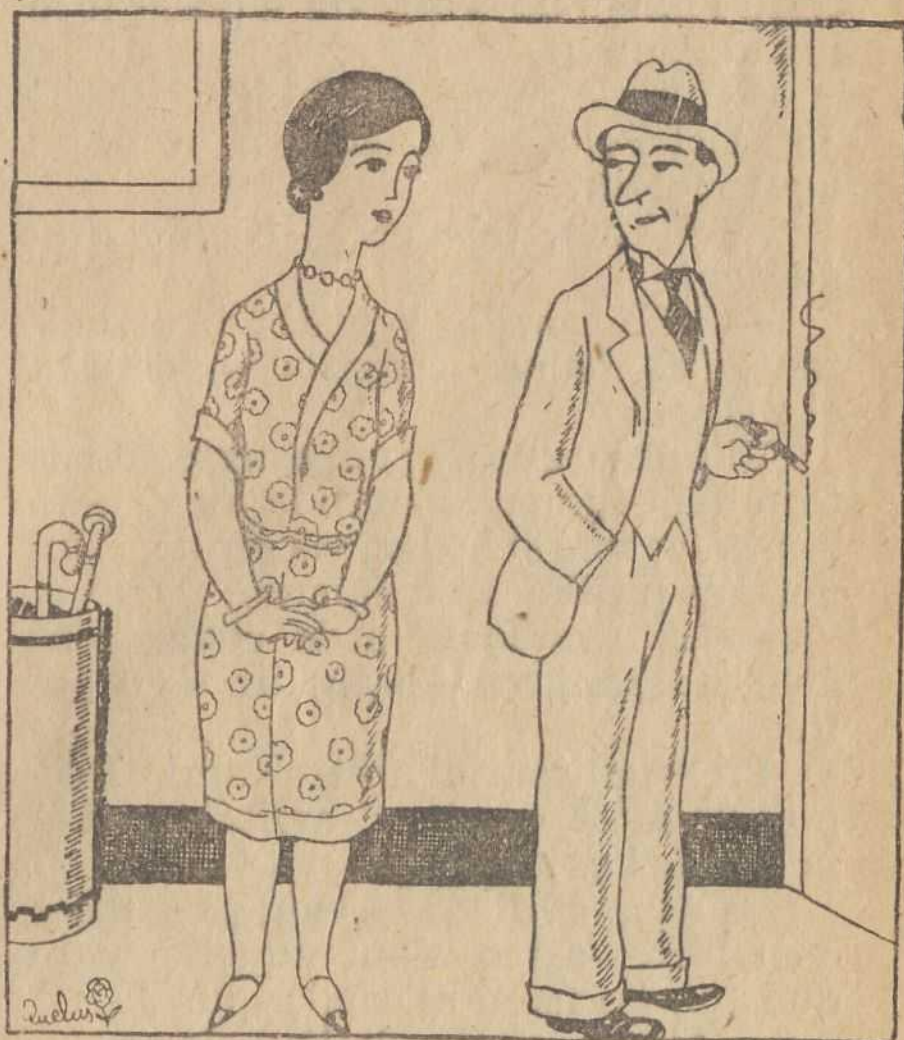
L'escullera de Llevant és quelcom semblant al que devien ésser les ruïnes de Babilònia o a les que resultarien si s'ensorrés la Pedrera del Passeig de Gràcia. Una gran extensió de roques quadrades ocupa tota la costa que podria comparar-se a una marina cubista. I dalt de les roques un poble pacièntíssim espera que piquin.

No hi ha roca ni roqueta que no estigui ocupada per un abnegat pescador. N'hi ha molts que mantenen la tradició mantenint la canya a les mans. D'altres, més explotadors seuen tranquil·lament vigilant una bateria de cinc o sis canyes que s'aguanten soles en els forats de les roques. Altres exploren els recons de sota les roques amb la potera, que aquí en diuen popera i

serveix per agafar pops. I per fi, alguns cors intrepids, vestits només amb el trajo de bany més rudimentari s'acarnissen contra els pobres musclos submergits fins a la cintura en l'aigua mullada.

Aquest era el paisatge que en Jofre i jo contemplàvem, tot cercant amb la mirada un lloc on posar-nos a imitar aquells devots de Sant Pere i del seu art. És a dir, del seu art no, del seu ham, perquè amb art no hi pesca ningú a l'escullera.

Si l'art de pescar no s'hi usa, en canvi l'art de construir, també anomenat art-quitectura, hi és molt predominant. Tot pescador que es respec-

— ¿I com ho faré, ara, sense minyona?

— Tindrem de prendre paciència.

— ¿No seria millor que prenguéssim una interina?

ti té la seva construcció de fusta o de ferro erigida sobre la roca pròpia i és un espectacle inoblidable el que ofereix l'escullera. després d'un temporal de Llevant, amb dotzenes de pescadors reconstruint llurs edificacions precàries.

Endebades seguíem escullera amunt en cerca d'un lloc que no fos ocupat. A tot arreu hi havia canyes i de segur que els peixos en veure penjar tants hams dintre l'aigua devien creure trobar-se a una carnisseria plena dels ganxos de pescar carn.

Feia ja molta estona que caminàvem i encara no havíem trobat lloc, quan poguérem contemplar un curiós espectacle. Un pescador acabava d'agafar per casualitat un congre de tanyany extraordinari i no sabia com fer-s'ho per reduir-lo a l'obediència. La llepissosa bèstia es cargolava per terra i ningú no s'atrevia a posar-li la mà al damunt.

— L'únic remei que hi ha — digué Jofre el Pelat — és fer-lo a la brasa aquí mateix.

— ¿I com, tabalot? — li vaig preguntar.

— Molt senzill. Fent-li foc al voltant. Les flames congriades rostiran el congre.

El públic que s'havia congregat entorn del congre, aplaudí la idea, però la bèstia; com si ho hagués sentit, d'un bot s'esquitllà cap a l'aigua.

— La teva manera de coure congres és incògrua — vaig dir a en Jofre.

Prosseguírem el nostre camí. Després de molt caminar, arribàrem a la punta de l'escullera.

— ¿Què és això? — vaig preguntar a en Jofre, assenyalant aquella torre que duu un fanal al capdamunt.

— Això és el Far de Barcelona.

— Ah! em creia que era el fart de caminar — vaig dir eixugant-me la suor i mirant el camí recorregut.

— Ens n'haurem d'entornar — di-

gué eu Jofre perquè no hi ha lloc per pescar.

— Veig que el més difícil és pescar un lloc, a l'escullera.

Decebuts ens n'entornàrem, però no a peu, sinó en un vaixell anomenat «Gaviota» que el nom li escau, perquè sembla una gàbia molt lletja.

GUILLEM D'O. ORO

Concurs de gegants

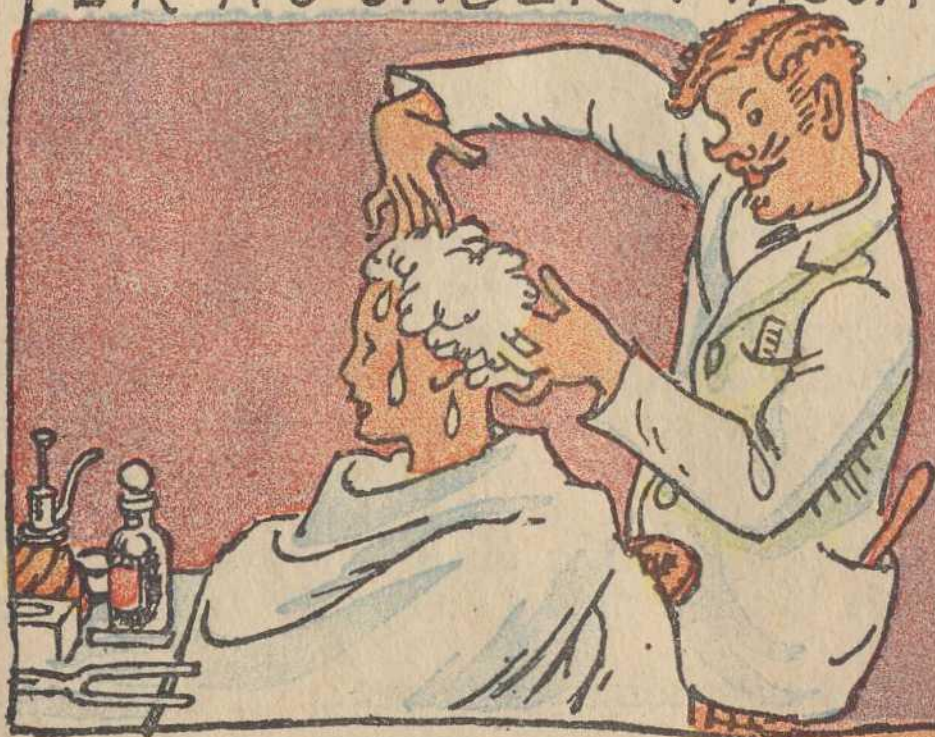

ELS GEGANTS DE BARCELONA.

Processó del Corpus any 1927

VADORET ROVIRA

PER NO SABER MASSA BÉ EL FRANCÈS

a un balneari francès molt pintoresc. La propietària de l'establiment es dalia per les bèsties. I en tenia de totes mides; des del bull-dog al cuc de seda. Un dia nostra amiga va veure que la mestressa donava mostres de viva agitació. Ben aviat va encomanar-se-li; perquè va sem-

Des que les senyores i senyoretetes són tan presumides com abans i han d'anar dia per altre a càl barber, aquest individu ha passat a la categoria de producte de primera necessitat. Una amiga nostra va anar en una ocasió a passar una temporada

blar-li que deia: «Ens ha fugit el perruquer. És a dalt d'un arbre i no vol baixar!» Figureu-vos el conflicte! El barber en vaga! I els clatells no tenen espera! Per sort tot va aclarir-se aviat: No era el «perruquer» era el «perroquet» (lloro en francès).

EMBOJICA QUE FA FORT

Els berenars d'en Pauet

DIFERENTS vegades us he contat des d'aquestes pàgines, genialitats, fets i dites originals d'en Pau Sabata, conegut també entre nosaltres amb el «motiu» de «Pauet de Reus.» Però totes les fetes i malifetes que aquí he comentat són històries o esdeveniments produïts en els temps actuals o sia en la major edat de tan simpàtic personatge, ço que fa que amb tot i tractar-se d'un individu que us és poc menys que familiar, no sapiguen ni un borrall del que fou la seva infantesa. I com que això no està gens bé, ni pot quedar així, aprofitaré el dia d'avui per a donar-vos a conèixer un dels molts fets pocapena, que il·lustren la primera edat de nostre original i simpàtic amic del carrer de Munterols.

Veureu que una vegada, quan en Pauet només tenia set anys, sa mare el va cridar i va parlar-li així:

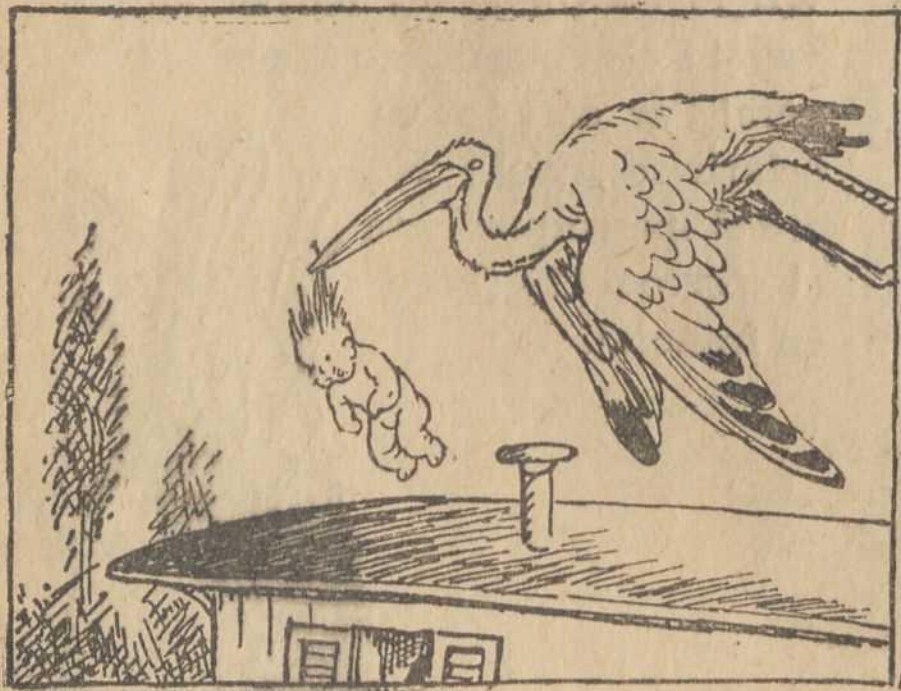
— Mira, Pauet. Jo tinc de sortir a fer unes quantes visites i no estaré de retorn abans de les vuit.

Ací deixo dos préssecs pel teu berenar i el del teu germanet petit, és a dir un préssec per cada u. Com que n'hi ha un de més gros que l'altre, i cal ésser gentil amb els petits, quan siguin les cinc fas pujar en Jordiet, li deixes triar el préssec que vulgui i tu et menges l'altre. Espero que ho faràs així i no m'hauré de disgustar en tornant.

— Així ho faré — respongué tot seriós en Pauet — pot anar-se'n ben tranquila.

La mare sortí a fer visites, però no tingué la sort de trobar a casa una de les amigues amb qui contava passar bona part de la tarda de manera que a les cinc estava de retorn.

Arribà al precís moment en que els nois es disposaven a berenar i de seguida s'adonà amb el natural disgust, que en Jordiet tenia el préssec més petit i en Pauet el més gros.

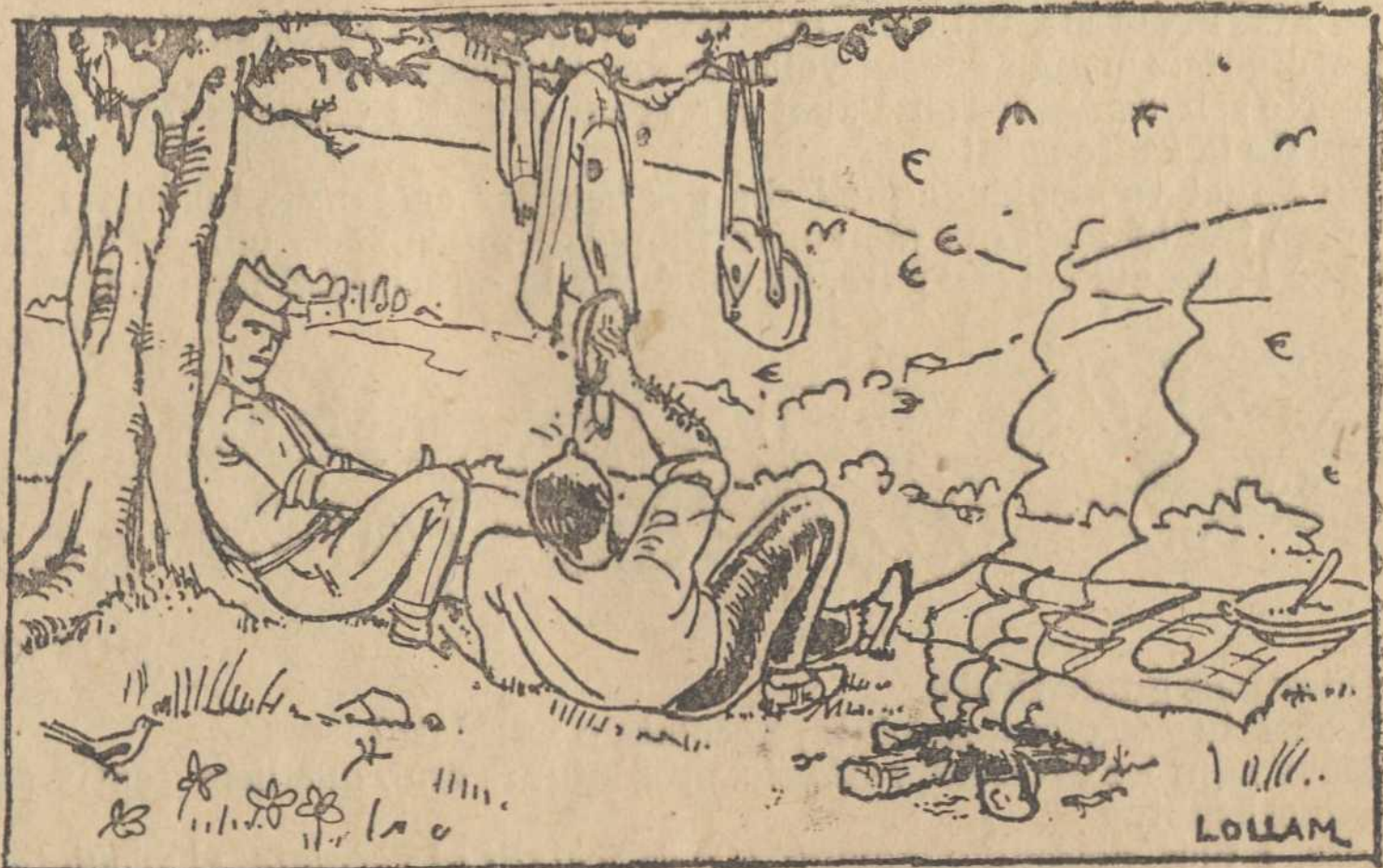
MERAVELLES DEL “RUAMBA”

UN CAS ESTRANY

II

Els nens els porten les grues,
segons conten les rondalles
i quan els hi sembla bé
a una casa els deixen caure.
Un matí del mes d'abril
els nostres bons saltimbanquis
a la porta es van trobar
un noi iet roset i fràgil.

(Seguirà en el pròxim número)

— I ara! ¿Per què beus amb els ulls tancats?

— Ja veuràs, és que el metge em va dir que el vi no me'l mirés.

— Pauet — cridà amb visible mal humor. — ¿Es pot saber per quina raó has deixat de fer ço que jo t'havia manat? No t'he dit que abans d'agafar tu cap préssec deixessis triar al teu germanet?

— Sí, senyora:

— Doncs, ¿per què no ho has fet?

— Que sí que ho he fet. Jo l'he deixat triar, i fins i tot l'hi he manat que triés.

— A veure, ¿què li has dit?

En Pauet restà un moment sense saber què respondre.

— Que li has dit, et demano — repetí autoritària i resolta sa mare.

Per fi en Pauet va decidir-se a parlar:

— Li he dit que triés, entre menjar-se el préssec més petit o quedar-se sense berenar, i ell ha triat el préssec...

En sentir aquesta resposta la senyora Sabata volgué apallisar a en Pauet però aquest s'esquitllà ràpid per sota la taula poc disposat a «encaixar» els dos «directes» que li preparava sa mare. Aleshores aquesta cridà.

— Està bé. No et posaré les mans a sobre però demà no tindràs berenar,

I així ho féu. L'endemà quan arribà l'hora de berenar féu servir un esplèndid plat de confitura a en Jordiet i amb un to de ironia que feia encara més greu la punició, digué al pobre Pauet que «si volia», podia mentrestant anar-se'n al carrer a jugar.

En Pau sortí tot concir's i sense dir cap paraula, però tornà al cap de poc i amb rostre visiblement asserenat digué a sa mare:

— Mare, vol donar-me deu cèntims per una pobra velleta que hi ha a fora?
La senyora Sabata li allargà una peça de deu dient-li commoguda.

— Així m'agrada, fill meu, que tinguis bon cor i siguis caritatiu i bo amb els desvalguts. Que fa aquesta vella, és una pobra captaire?

— No senyora — féu en Pauet arrencant a córrer escales avall — és la castanyera de la cantonada!

En Pauet va menjar aquell dia per berenar castanyes i moniats, això és cert, però també ho és que per sopar tingué d'empassar-se una ració de bolets amb què l'obsequià el seu pare, en conèixer la «gràcia» del noi gran.

PERE PEM

DE LA CEGA
ALAMECA

MOT FINAL

Qüestions gramaticals:

Xocolata, xecolata, xicolata, xocolata o xucolata?

Heus aquí les diverses variants prosòdiques amb què hem sentit pronunciar aquest mot.

¿Es, a més, masculí o femení? ¿Co és, cal dir el xacolata, el xecolata, el xicolata, el xocolata, el xucolata o, altrament, la xocolata, la xecolata, la xicolata, la xocolata, la xucolata?

Seria tan amable, mestre Fabra, de dir-nos el seu autoritzat parer respecte d'aquestes qüestions?

Ens permetem recorre a ell, car altre gramàtic al qual les hem consultades, s'ha limitat a contestar-nos que res d'això té cap importància, mentre «el» o «la» xa-xe-xi-xo-xu... colata, sigui «bo» o «bona».

UNA GALLINA CAPRICIOSA

Un camperol d'Hazelwood (Ohio) té una gallina que de tant en tant li pon ous de les més variades figures geomètriques: esferoidals, cúbics, cilíndrics...

«Piramidal», ¿no us sembla?

JORDI BUSCA

OPTICA MORATÓ

9 PETRITXOL, 9

(Entre Portaferrisa i Plaça del Pi)

Fàbrica d'ulleres fundada l'any 1915
Precisió i màxima economia

L'home dels "xupets"

El cor em diu que avui els vendré tots — va dir l'avi, fent el cor fort per somriure a la seva pobra filla vídua i a la seva néta, que acabava de besar-li la mà per acomiadar-lo.

— Déu faci que tingui força sort, pare — li digué la pobra dona.

El vell agafà la safata de fusta en la que havia arreglerat curosament tot un seguit d'aquests llamins de caramel que en diuen «xupets», i s'encaminà cap a la porta.

La seva filla l'hi acompanyà fins al rebedor.

Quan el vell va ésser a fora el replà i ja es disposava a baixar l'escaleta, la seva filla li va remarcar:

— D'els primers deu cèntim que faci, compri-se'n un panet per esmorzar Em fa tanta angúnia pensar que se'n va dejú de casa!...

— No pateixis per mi, Teresa, filla meva — li respongué ell. — Sou vosaltres que em feu pena; tu i aquesta pobreta Mercè, tan esblaimada, i que el metge diu que ha de menester tants bons aires i tant d'aliment!...

— Déu ens ajudarà, pare. No estigui trist; i bona sort.

L'home dels «xupets» va davallar aquella escaleta altíssima i fosca amb tota la pena dels seus anys, i sortí a l'estret carreró, on havien tingut de refugiar-se d'ençà que el marit de la filla havia mort.

— Xupets a deu cèntims!... — cridà, tot just sortit de casa.

I amb aquell pas seu arrossegat, el cap una mica decantat endavant, tirà carrer amunt, travessà la plaça-mercat de Santa Catarina, i enfilant per carrers estrets per tal de fer dreuera, anà a sortir cap a l'ample carrer de Trafalgar, a la vora d'un gran col·legi i es plantà en el reconet on es situava habitualment per esperar la sortida dels nois.

— Xupets a deu cèntims!...

La gent passava adelerada sense veure'l ni sentir-lo, sense adonar-se d'aquella cara trista i venerable, imatge del sofriment i la resignació.

Cada dia feia el mateix camí; cada migdia esperava la sortida dels nois del col·legi, tot demanant a Déu que li fes vendre força xupets per poder portar a casa el pa per les dues estimades, la filla i la néta.

Quan la Teresa tenia feina i guanyava per la seva banda alguna cosa rentant roba o anant a fer feines en alguna casa, l'angúnia del pobre avi no era tan grossa; però quan, com aquell dia, havien de refiar-se dels cèntims que treuria de la venda dels xupets, era una inquietud que no el deixava fins que veia que el negoci havia anat bé.

Però no sempre era així. De vegades, eren tan pocs els cèntims que recollia que no en tenia ni per enganyar la gana.

El bon vellet confiava que aquell dia no seria dels més dolents. Ja ho havia dit en sortint de la casa: el cor li deia que els vendria tots.

No fou, però, com el seu cor li deia.

Acabaven de tocar les dotze, i l'alegre cridadissa dels nois en sortir del col·legi dominà per uns moments totes les remors. Hi havia els pacífics que s'encaminaven, cadascun pel seu cantó, cap a casa; hi havia els que anaven acompanyats de la minyona o el criat; i els que eren esperats al peu de l'entrada del col·legi per l'automòbil...

— Xupets a deu cèntims!...

Passaven els nois tot donant una mirada llaunera a la safata que el vellet aguantava entre ses mans, descansada damunt del bastó. Alguns s'aturaven una estoneta davant de l'establiment ambulant.

Ningú, però, no comprava.

Hi havia també alguns de grandassots, que sortien engrescats del col·legi, amb aquella boja alegria dels cadells en llibertat, i saltaven, corrien, s'empaitaven, jugaven a pilota amb qualsevol pot de llauna buit, i gambaven d'ací d'allà com poltres de naixença.

Entre aquests grandassots hi havia en Juli Casanoves, el més divertit, el més tabalot, el més trapacer de tot el col·legi, l'organitzador de totes les dolenteries...

— Xupets a deu cèntims!... — anava cridant el vell.

— ¿Compren xupets? — proposà en Juli

— Compra'n tu — li va respondre un d'ells,

— Oh, jo no tinc cap cèntim.

Van butxaquejar i ningú no en tenia.

Una de les seves idees esbojarrades li passà per l'enteniment. Es mirà de cua d'ull la safata dels xupets, i les aletes del nas se li van posar a moure's picardiosament.

Tots van fer rotllo al seu entorn. Quan un propòsit foll l'animava, tots li ho coneixien, tots li ho endevinaven en l'espurneig dels seus ulls i en l'afinament ple de malícia del seu nas.

— Voleu llepar xupet, sense pagar? — preguntà en Juli, amb una naturalitat, que era la sal de les seves bromades.

Tots van respondre que sí.

— Està bé. Heu de fer el que jo us diré — explicà en Juli. — Simularem que juguem a xutar. Jo prendré la pilota pel meu compte i me n'aniré, fent-la córrer amb el peu cap allà on hi ha l'home dels xupets. Quan seré allí vosaltres em donareu la càrrega: empena va, empena ve, fins que jo, tot bracejant, com aquell qui no fa res, li tiro la post dels xupets en l'aire, i els xupets cauran per terra. Llavors, ja no cal dir-ho: qui en vulgui que en culli!

El projecte va engrescar. Amb aquella inconsciència que els infants executen moltes vegades les més inesperades atrocitats, aquella colla de nois, entre

els quals ne n'hi havia ni un que tingués el cor tan endurit que particularment no sentís la compassió i el respecte que devem als pobres i als vells, es disposaven a cometre, tan tranquilament i només que per riure, una tan reproble acció.

I tal com ho havien pensat ho van realitzar.

En mig d'una gran cridòria, els ganàpies es van agrupar tumultuosament entorn d'una piloteta de no res. En Juli se l'emprenqué pel seu compte, i tal com ho havia anunciat, s'encaminà cap el lloc on el venedor es trobava.

Tot fou arribar allí com començar la batussa. Tot d'una, la safata dels xupets volà en l'aire, i la mercaderia caigué escampada per terra.

En un obrir i tancar d'ulls, no quedà en aquell lloc ni un xupet ni un xicot. No hi quedava més que el pobre vell mirant amb una profunda desolació la post caiguda de qualsevol manera per allí terra.

Tots havien desaparegut. Només en Juli, temerós que si fugia corrents l'empaitessin, s'havia refugiat dins d'una entrada a poca distància d'allí, i mig a dintre, mig a fora tot fent el desentès, pogué veure tot el que passava.

El que passava en aquells instants per dintre del pobre vell, ¿qui hauria pogut, però, endevinar-ho?

En Juli va veure'l pàl·lid, trastornat, la boca mig oberta, els ulls esbata-nats, mirant fixament la safata caiguda, talment com si hagués quedat immobilitzat i hagués perdut l'enteniment i la paraula.

Un senyor que havia presenciat la malifeta, s'ajupí per collir la safata i la

posà a les mans del pobre vell. Li digué uns mots de consol, i seguí el seu camí, el mateix que l'altra gent que de moment s'havia parat.

En Juli no reia pas. En l'actitud del pobre vell hi acabava de descobrir no sabia què de profund i terrible que li havia oprimint el cor i assecat la gorja.

Des del seu, diguem-ne amagatall, seguí mirant-lo, amb la vista fixa, com si una força misteriosa l'obligués a romandre allí i a ésser testimoni del mut desesper d'aquella víctima innocent del seu mal acudit.

El vell mirà a tots entorns com si no es sabés avenir del que li havia passat. La gent transitava indiferent al seu gran dolor. Era el pa de casa, l'aliment per a la filla i per a la tendra néta el que li acabaven de robar, tot rient rient, aquella colla de mal criats... Ningú no podia sospitar la tragèdia en aquella criaturada.

L'home no es sabia moure d'aquell lloc. No es decidia a marxar, no tenia esma per prendre cap resolució.

Mirà tristament per terra, i això ho va poder veure ben clarament en Juli des de l'altra banda de carrer, dels ulls del pobre vell en van brollar dues llàgrimes.

Amb el revés del braç el pobre vell cuità a eixugar-se els ulls i caminà cap al passatge.

En Juli, amb el cor trencat, sentí l'impuls de córrer cap aquell home i de llençar-se als seus peus demanant-li perdó. Mai, en tota la seva vida, en Juli no havia experimentat una pena tan viva i tan aturmentadora; mai, de cap de les seves dolenteries, havia sentit l'agut remordiment que li burxava el cor, davant de la desolació i el dolor d'aquell pobre home.

Es segur que si en Juli hagués portat diners al damunt els hauria anat a posar tot seguit a les mans del vell per aconseguir el seu perdó.

Tot fent-se aquest pensament, es trobà que s'havia posat a seguir l'home dels xupets a través dels carrers i carrerons d'aquell vell barri barceloní, fins que el va veure entrar en una escaleta.

Amb l'ànima trastornada desfèu el camí i, corrent, se n'anà a casa seva, que era a la Ronda de Sant Pere.

Ja en obrir-li la porta la minyona li va conèixer el seu trastorn.

— ¿Què li passa, senyoret, que arriba tan sufocat?

Ell volgué dissimular i provà de riure, però l'amargor de la gorja no li passava.

Entrà a besar la mà a la seva mare.

— ¿Has tardat molt, avui? — li va dir ella.

En Juli barbotejà una excusa.

— ... Hem sortit tard de col·legi.

Deia això, i anava pensant: «¿Quants xupets devia haver-hi? ¿Vint, trenta?...»

Ah, si ell hagués tingut diners!...

— ¿Què et passa, Juli? Sembles tot preocupat.

— ¿Qui, jo? No, senyora, no...

Però anava pensant: «Si trobés una excusa per demanar a la mamà tres o quatre pessetes...»

Una excusa és com una mentida, i ja és sabut que mai no cal mentir encara que sia per fi de bé.

Però en Juli no profunditzava tant. Com una fantasma tenia encara davant dels ulls la visió punyent d'aquell vell sec i pàl·lid, amb els ulls plens de llàgrimes, plorant el mal que ell, insensat, li havia fet.

Tot dinant no pensava altra cosa. El seu pare també s'adonà del seu posat

estrany, de la mala cara que feia, de la desgana que tenia, ell que, ordinàriament, estava alegre i enjogassat.

— No tinc res, papà, ho pot ben creure... — responia ell, amb la gorja oprimida.

Deia que no tenia res i la veu li tremolava, i de bona gana hauria esclatat a plorar allí mateix.

Aconseguí, però, dominar-se. I quan ja eren a les acaballes del dinar, digué, esforçant-se per parlar amb naturalitat.

— ¿No sap, papà? Al col·legi fem una subscripció per a fer un regal al mestre... Només que amb tres o quatre pessetes que em doni ja n'hi haurà prou...

Sense maliciar res, perquè no creia el seu fill capaç de dir una mentida, el pare va treure's el porta-monedes i donà un duro a en Juli.

— Té, posa-hi cinc pessetes.

Llavors esdevingué una cosa inesperada. Tot va ésser trobar-se amb la moneda dins de la mà, com sentir que una onada de sentiment li pujava gorja amunt sotregant-li el pit i amarant-li els ulls, i per bé que féu tots els esforços per dominar-se, en Juli esclatà en sanglots i es llençà, plorant, als braços del seu pare, exclamant:

— Papà, perdó! Perdoni'm que ja no puc més!

La sorpresa dels seus pares va ésser com no cal dir. Però quan el seu fill aconseguí dominar una mica el seu desconsol i els explicà la causa del seu remordiment, per la seva malifeta contra el pobre vell dels xupets primer, i la mentida amb què acabava d'agreuja la seva situació, els seus pares van sentir en llurs cors un davassall de tendresa per al fill i de reconeixença per al bon Déu, per haver-los donat un fill que, si havia estat capaç d'una mala acció, era també capaç de sentir-ne un remordiment tan intens, que quasi bé ja el redimí de la culpa.

Acompanyat del seu pare, en Juli anà tot seguit cap el trist carreró del barri de Santa Catarina. Entraren a l'escaleta per on en Juli havia vist entrar el vellet i van pujar fins que van trobar el pis del vell dels xupets.

En entrar, prou van poder donar-se compte de la desolació i de la misèria que regnava en aquella casa.

En Juli, però, no tingué pas temps d'observar tant. Encara no va veure l'avi corregué envers ell, i prenent-li una mà per a besar-li, li digué:

— Vinc a demanar el seu perdó i a reparar el mal que li he causat.

La sorpresa del vellet i de la filla no cal pas explicar-la, ni la seva alegria tampoc, quan, després que en Juli s'hagué declarat autor de la malifeta, el seu pare va posar en mans del vellet un paper de banc.

— Oh, no val pas tant el perjudici que he tingut. No hi havia més que vint-i-cinc xupets... — digué el vellet.

— No hi fa res. El trastorn que li han donat ni amb el que li dono pot pagar-se. Accepti-ho amb la mateixa bona voluntat que li dono — digué el pare d'en Juli.

— Ho accepto, agraït com no pot pensar — respongué l'avi; — perquè cregui'm que ho hem de menester ben bé. Per mi rai, poca cosa necessito. Però la meua pobreta néta ha de menester remeis, reconstituents, una bona alimentació, i nosaltres som tan pobres!...

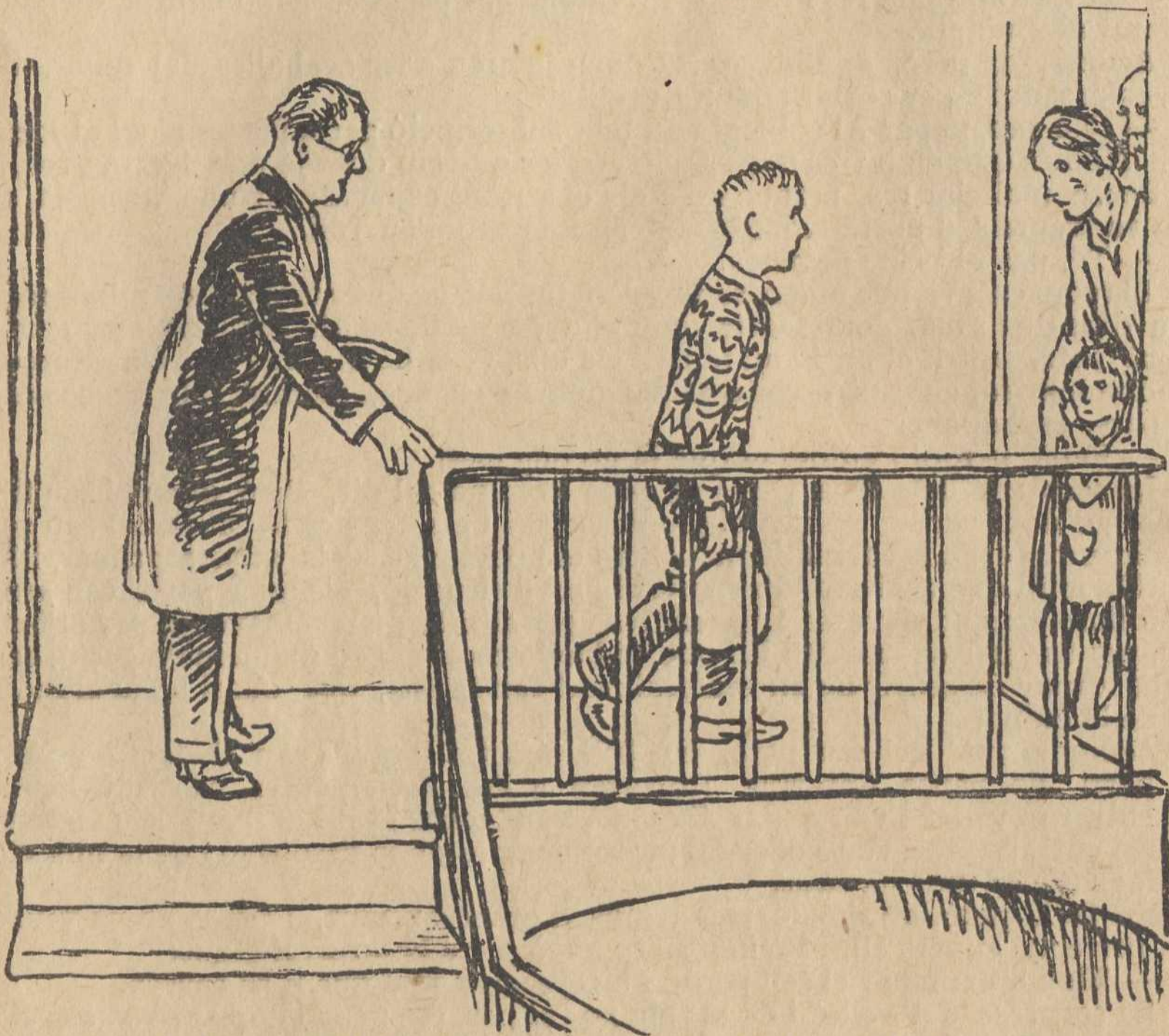
El pare d'en Juli es mirà la pobra criatureta, i ella, pàl·lida, amb els seus llavis minsos i esblanqueïts, somreia amb aquell trist somriure dels infants que passen fam i misèria.

— Un bon sol i uns bons aires, ens diu també el metge... — comentà la seva mare, amb el cor adolorit.

— No tenen cap parent a fora on poguessin enviar-la — preguntà el pare d'en Juli.

— Ja ho hauríem fet si haguéssim tingut aquesta sort.

Lavors al pare d'en Juli se li ocorregué un pensament. Els guardians de la

S

eva torre de Vilamarí li havien fet saber que a fi de mes li deixarien la caseta on vivien dins de la finca d'ell, perquè havien pres unes terres en arrendament. L'home no tenia més obligació que vigilar i arreglar una mica el jardí, i la dona cuidar de l'aviram. El bon vellet dels xupets i la seva filla eren prou aptes per a uns treballs així.

Tot seguit els ho proposà. L'alegria d'aquella pobra gent no tenia fi ni compte. Tan grossa era, que ni trobaven paraules per dir que acceptaven a mans besades aquella gran oferta.

Quan ho van poder dir, totes les frases els semblaven massa poca cosa per expressar el seu agraïment i la seva joia.

En Juli, talment com si anés per ell, es llençà als braços del seu pare i el besà commogut.

* * *

L'istiu arribat, quan ja la família d'en Juli era a la torre, un dia ell pas-

sava pel costat del vell jardiner — l'antic home dels xupets — que estava arreglant unes plantes.

Com cada vegada que en Juli passava a prop seu, el bon home va deixar apressadament la feina per treure's el barret de palla en passar ell.

En Juli li va dir, llavors:

— No, Joan; no cal que es descobreixi per mi.

I, per més obligar-lo, afegí:

— ¿Que no es recorda del disgust que li vaig donar? Jo mai no podré oblidar que vaig ésser tan dolent amb vostè...

El vellet se'l mirà amb una tendresa infinita, i, commogut, li respongué:

— ¿Per què retreu això, ara? És cert que em va donar aquell gran disgust; però si va ésser dolent, com vostè diu, per a fer el mal, va ésser després molt més bo encara per penedir-se'n, i per tenir la valentia de confessar-lo, i la caritat de compadir-se de mi. Beneïda sigui la seva dolenteria, que tan bé ens ha fet a tots!...

I com que l'emoció no l'havia deixat continuar, es tornà a posar a la feina, cap cot, perquè no es vegés que quasi plorava, mentre, allà baix, darrera la torre, en mig de l'hort gemat i les cledes de l'aviram davant de la caseta bonica i assolellada, la seva filla i la seva néta recobraven la salut i l'alegria i no es cansaven de pregar pels seus benefactors.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

BIBLIOTECA 'GENTIL'

Ha sortit la nova novel·la d'en Josep M.ª Folch i Torres

RETORN

Amb un pròleg «Avis als amics», del seu autor.

Il·lustracions de G. Junceda. Coberta per Albert.

Preu UNA pesseta

Cada primer de mes una novel·la.

PÀGINES VISCUDES

Ja ha sortit el VII volum de la col·lecció completa.

Cada dia 15 un nou volum.

Preu: UNA pesseta

A la llibreria Baguà, Cardenal Casañas, 4, i en llibreries i quioscos.

Pel·lícula de la setmana

Si creu alguna persona
que parlaré de la «mona»,
—ço que, d'altra part, m'explico

i no ho blasmo ni ho critico, —
s'haurà de quedà amb un «mico».
Nyic

ENDEVINA ENDEVINETA

TARJA

Maria Dalmau Cabrer

Combinar aquestes lletres de manera que donin el títol d'una sardana i el cognom del seu autor.

E SALA FAURA

ROMBE

. Consonant
 . . . Moneda
 Nom d'home
 . . . Per cosir
 . Consonant

JOAQUIM REGÁS

FUGA DE VOCALS

Q.. n. t. p. m.lt.s s.'n p.ns.

Aquesta fuga té de donar el nom d'una xistosa comèdia en un acte.

SOLETAT AMIGÓ

LOGOGRIF NUMERIC

BARTOMEU
 1 2 3 4 5 6 7 8 Nom d'home
 1 2 3 1 2 3 2 Nom de dona
 6 7 4 7 5 3 Fenomen físic
 6 5 3 4 2 Desgràcia
 6 2 3 7 Parentiu
 6 8 4 Defecte
 4 8 Pronom
 1 A Barcelona

TIN-TIN

Solucions al número passat

Al cap i cues: «Rojor - Aimia - Titit - Socós - Remer».

A l'endevinall: «El carreró».

Al rombe: «M-Pam-Manel-Mel-L».

Al logogrif: «Sadurní».

URODONAL

estimulant de la funció renal

S'expèn en flascons
 de triple cabuda
 per una cura completa.

TEATRE CATALA NOVETATS

ESPECTACLES PER A INFANTS

Direcció: JOAQUIM MONTERO

Demà, diumenge, i dilluns de Pasqua, a dos quarts de quatre, reposició de l'obres de gran èxit, de Josep M.ª Folch i Torres,

LA VENTAFOCES

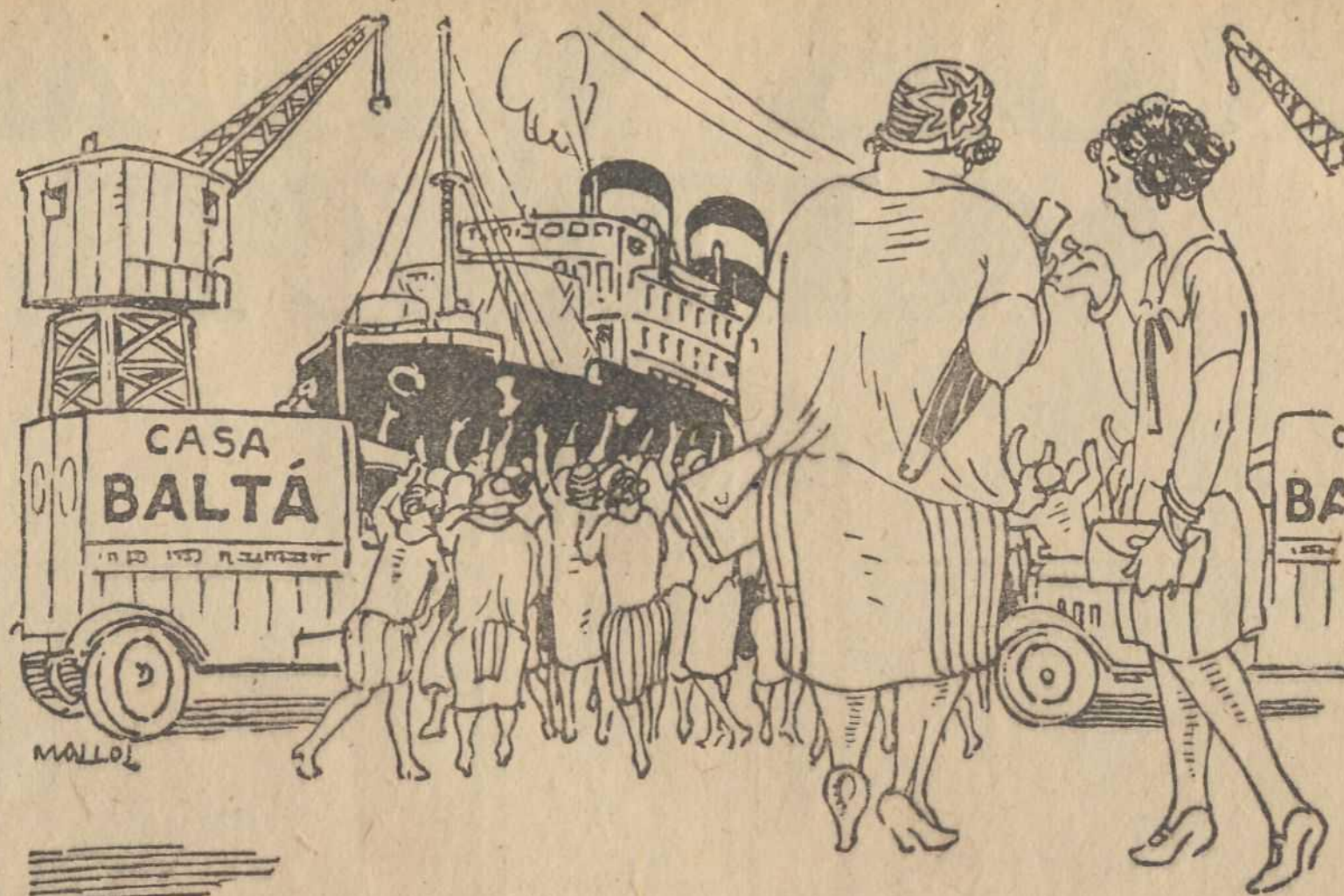
per Pepeta Fornés.

Preciosos vestits.

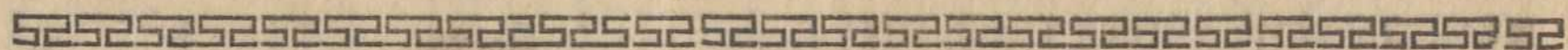
Esplèndid decorat de Batlle i Amigó.

TITOLS DELS QUADROS: I De damisel·la a Ventafocs.—II L'anell del príncep i la velleta del bosc.—III La nou meravellosa (amb el preciós quadro de la carrossa).—IV Somni realitzat.—V El ball del príncep o la xinella de cristall.—VI Potser sí, potser no, potser sí que era jo.—VII De Ventafocs a princesa.—Original apoteosi.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4. — Impremta: Muntaner, 24, interior.

— Que saps per què hi ha tanta gent aquí, nena?
 — Sí, senyora; és que acaba d'arribar un vaixell carregat de SEDES per a CASA BALTA
 i t'ho he esperava perquè és a casa a on es compra més bo i més barat de Barcelona.
CASA BALTA Banys Nous, 11 i Cecs Boqueria, 8 - Telèfon 779 A

TOTS ELS MALS DE LA PELL I ERUPCIIONS DE LA SANG DELS INFANTS

Es curen amb rapidesa amb el
DEPURATIU INFANTIL
PASTA POROSA

CABALLERO

De venda a tot arreu i en la farmàcia
de l'autor

J. CABALLERO ROIG

Apartat de Correus, 2

ROB VIDA MIRET

La sardana hem de ballà
companys tots del'encontrada
tot saltant ens plau voltà
ço que té fama guanyada.

Les «mamas» podran criar-nos
elles soles, sense dida,
i podran sempre alipar-nos
sols que preguin el ROB-VIDA.